

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 40, 2016

Nummer 40, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:3901](#) 27-09-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2954](#) 14-09-2016

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:11833](#) 03-10-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:11502](#) 22-09-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:5057](#) 21-09-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:4708](#) 31-08-2016

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Erkenning Zuid-Afrikaanse rechterlijke echtscheidingsuitspraak waarin een convenant is opgenomen dat onder andere ziet op de kinderalimentatie.

De man en de vrouw zijn in Zuid-Afrika gescheiden. In de rechterlijke uitspraak tot echtscheiding is een door partijen ondertekend convenant opgenomen. Daarin is onder meer over de kinderalimentatie bepaald dat de man per maand voor de beide kinderen tezamen R 5000 zal betalen.

De vrouw verzoekt om erkenning van de beslissing met betrekking tot de kinderalimentatie. Zij woont met de kinderen in Zuid-Afrika.

De rechtbank overweegt dat erkenning van vreemde vonnissen mogelijk is onder de voorwaarden dat (a) de buitenlandse rechter op een internationaal aanvaarde grond bevoegd was om kennis te nemen van de zaak, (b) de rechterlijke beslissing tot stand is gekomen na een behoorlijke rechtspleging, (c) erkenning van de rechterlijke beslissing niet in strijd is met de Nederlandse openbare orde en (d) de rechterlijke beslissing niet onverenigbaar is met andere uitspraken tussen partijen in Nederland of een ander land.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank of aan deze voorwaarden in dit geval is voldaan. Dat is het geval. De uitspraak ten aanzien van de kinderalimentatie is daarom voor erkenning vatbaar.

De man heeft onder meer aangevoerd dat hij geen draagkracht heeft om de kinderalimentatie te betalen. De rechtbank overweegt dat, nu de uitspraak voor erkenning in aanmerking komt, er geen ruimte is voor een inhoudelijke beoordeling van de kinderalimentatie, nog daargelaten in hoeverre de Nederlandse rechter ter zake rechtsmacht zou hebben. Artikel 431 lid 2 Rv verplicht ook niet tot een dergelijke nieuwe behandeling.

De vrouw verzoekt om de kinderalimentatie vast te stellen op een bedrag van € 279,23 per maand per kind. De rechtbank overweegt dat dit bedrag niet overeenkomt met de koers van de Zuid-Afrikaanse Rand op de dag van deze beschikking. Die koers is voor de man aanzienlijk gunstiger. De rechtbank ziet geen aanleiding het bedrag in euro's vast te stellen, nu de vrouw

in Zuid-Afrika woont en het bedrag in de uitspraak ook in Rand is vastgesteld. Aldus beslist de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:11833

Zaaknummer: C/09/503343 / FA RK 16-214

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Stamrecht verknocht? Hof past HR 24 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1293 toe.

Ter zake de beëindiging van een dienstverband per 16 oktober 1995 heeft de man een schadeloosstelling ontvangen. Dit bedrag is bij wege van stamrecht ondergebracht in een bv. In de stamrechtovereenkomst tussen de bv en de man is onder meer overeengekomen dat de periodieke uitkeringen uit de bv uiterlijk op 1 april 2010 ingaan en beschouwd worden als loon in de zin van de Wet op de loonbelasting 1964, zijnde loon uit vroegere dienstbetrekking, niet zijnde pensioen of soortgelijke beloning.

De man heeft eerst in 2010 (toen 65 jaar) aanspraak gemaakt op uitkeringen uit het stamrecht. De rechtbank heeft geoordeeld dat de toekomstige uitkeringen van het stamrecht verknocht zijn en buiten de verdeling vallen. De vrouw komt daartegen op.

Het hof oordeelt dat de stamrechtovereenkomst ziet op loon uit vroegere dienstbetrekking, net zijnde pensioen of een soortgelijke beloning. Gelet daarop en op het feit dat de man op het moment van de ontbinding van het huwelijk de pensioengerechtigde leeftijd al zeer geruime tijd had bereikt, ziet de aanspraak van de man op de periode voor de ontbinding van de huwelijksgemeenschap en is geen sprake van een verknochte aanspraak op toekomstige loon na de ontbinding van de huwelijksgemeenschap als door de Hoge Raad bedoeld in het arrest van 24 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1293. Dit betekent dat de waarde van het stamrecht op 1 januari 2014 niet aan de man verknocht is en in de huwelijksgoederengemeenschap valt. De vrouw heeft recht op de helft van de waarde van het stamrecht op de peildatum.

Kanttekening: Het is de vraag hoe de uitspraak van het hof valt te rijmen met het uitgangspunt van de Hoge Raad in zijn arrest van 24 juni 2016 dat ‘bij de beantwoording van de vraag of de uit de stamrechtverzekering voortvloeiende aanspraken in de huwelijksgemeenschap vallen, onderscheid gemaakt moet worden tussen aanspraken die zien op de periode vóór en aanspraken die zien op de periode na ontbinding van de huwelijksgemeenschap. Deze laatste vallen, nu zij strekken tot vervanging van inkomen dat de echtgenoot bij voortzetting van de dienstbetrekking na die ontbinding zou hebben genoten, evenmin in de gemeenschap als de uit een bestaande arbeidsverhouding voortvloeiende aanspraak op voor nog te verrichten arbeid te ontvangen loon.’

Dit uitgangspunt geldt niet alleen bij verzekeringen maar ook als het gaat om aanspraken jegens een stamrecht-bv. Het hof lijkt te redeneren dat, omdat de ontbinding van het huwelijk geruime tijd na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd van de man heeft plaatsgevonden, de aanspraak van de man ziet op de periode voor de ontbinding van het huwelijk. Een deel van de aanspraak van de man ziet toch op de periode na de ontbinding van het huwelijk? SW

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:3901

Zaaknummer: 200.185.010/01

RECHTSPRAAK

Vervolg op tussenuitspraak Rechtbank Den Haag van 13 mei 2016, ECLI:NL:RBDHA:2016:5263, PFR 2016-0140. Verzoek bijzondere curator tot vernietiging van de erkenning door de duomoeder, omdat de Poolse minderjarige anders geen Pools paspoort kan krijgen. Rechtbank wijst de vernietiging toe, omdat de Poolse autoriteiten zouden hebben bevestigd dat na deze vernietiging het Poolse paspoort op basis van een ‘internationale geboorteakte’ (dat is een meertalig uittreksel) kan worden verkregen.

In de tussenuitspraak had de rechtbank de bijzondere curator opgedragen stukken over te leggen waaruit blijkt dat de duomoeder niet de biologische moeder is van de minderjarige. Voorts stukken over te leggen waaruit kan blijken dat de Poolse autoriteiten zullen overgaan tot verstrekking van een paspoort op basis van de bestaande geboorteakte met een latere vermelding houdende vernietiging van de erkenning. Verder kon de bijzondere curator zich uitlaten over de (on)mogelijkheden om na een vernietiging van de erkenning de juridische band tussen de minderjarige en de duomoeder te herstellen, waarbij informatie moest worden verschaft over de gevolgen van erkenning van de minderjarige bij notariële akte voor het verschaffen van een Pools paspoort, en over de mogelijkheid van naturalisatie tot Nederlander en de mogelijkheid van erkenning in Polen van een adoptie naar Nederlands recht door de duomoeder.

De gevraagde stukken zijn door de bijzondere curator overgelegd. Daaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten niet zullen overgaan tot het verstrekken van een paspoort op basis van de bestaande geboorteakte met een latere vermelding houdende vernietiging van de erkenning. Wel kan een meertalig uittreksel worden verkregen waarop slechts één moeder wordt vermeld (‘internationale geboorteakte’). Een adoptie door de duomoeder zal door de Poolse autoriteiten niet worden erkend.

Beide moeders hebben schriftelijk verklaard dat zij bereid zijn stappen te ondernemen om na vernietiging van de erkenning de juridische band tussen de minderjarige en de duomoeder zo

spoedig mogelijk te herstellen, zodra de minderjarige een Pools paspoort heeft verkregen. De (geboorte)moeder overweegt op termijn een naturalisatieverzoek in te dienen en de minderjarige met haar mee te laten naturaliseren.

De rechtbank is met het vorenstaande ‘tevreden’ en wijst het verzoek tot vernietiging van de erkenning toe.

Kanttekening: Het is bijzonder dat de Poolse autoriteiten op basis van een meertalig uittreksel uit een geboorteakte waarop inderdaad alleen de moeder wordt vermeld, wel een Pools paspoort zouden afgeven, maar niet op basis van de geboorteakte zelf waarop de twee moeders staan en een latere vermelding van de vernietiging van de erkenning. SW

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:11502

Zaaknummer: C/09/503074 / FA RK 16-100

RECHTSPRAAK

Voorhuwelijkse overeenkomst inzake verrekening van alimentatie bij het einde van het huwelijk. Man en vrouw zijn overeengekomen dat de wettelijke bepalingen inzake partneralimentatie bij scheiding niet van toepassing zijn en dat de man bij wijze van alimentatie aan de vrouw € 40.000 zal uitkeren. Dit alles in het besef dat deze overeenkomst mogelijk nietig is. De rechtbank is van oordeel dat het overeengekomen bedrag slechts voor € 6.000 ziet op alimentatie en dat die afspraak geldig is, omdat het meer is dan volgens de wettelijke maatstaven bij scheiding in dit geval zou gelden. De rest van het bedrag heeft een andere grondslag en betreft een rechtsgeldige afspraak.

Partijen zijn voorafgaande aan het huwelijk bij huwelijkse voorwaarden overeengekomen dat in geval van echtscheiding artikel 1:157 tot en met 1:160 BW niet van overeenkomstige toepassing zal zijn, maar dat zij uitdrukkelijk overeenkomen dat de man in dat geval bij wijze van alimentatie aan de vrouw zal uitkeren een som in contanten van € 40.000. Daarbij is bepaald dat partijen zich realiseren dat deze bepaling ten tijde van de echtscheiding mogelijk nietig is en dat zij wel te maken krijgen met de genoemde artikelen.

De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat, anders dan door de notaris op schrift is gesteld, het de bedoeling van partijen is geweest dat van het bedrag van € 40.000 een bedrag van € 6.000 bestemd is als bijdrage in de kosten van het levensonderhoud van de vrouw voor een periode van drie maanden. Nu het bij de uitleg van een overeenkomst niet alleen aankomt op een zuiver taalkundige uitleg van de bewoordingen van de overeenkomst, maar ook op de zin die partijen over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten, zal de rechtbank uitgaan van de door partijen zelf verklaarde bedoeling, namelijk dat de man aan de vrouw een bedrag van € 6.000 aan alimentatie zou betalen bij echtscheiding (naar islamitisch recht).

Voorts legt de rechtbank artikel 1:400 lid 2 BW uit. Met betrekking tot het bedrag van € 6.000 is de overeenkomst in de huwelijksvoorwaarden een voorhuwelijkse alimentatieovereenkomst als bedoeld in artikel 1:400 lid 2 BW. De rechtbank overweegt dat artikel 1:400 lid 2 BW haars inziens aldus moet worden begrepen dat wel rechtsgeldig is een voorhuwelijkse overeenkomst die een bijdrage in het levensonderhoud vaststelt op een bedrag dat overeenkomt met of hoger is dan hetgeen volgens de wettelijke maatstaven verschuldigd zou zijn. Dat leidt de rechtbank af uit de woorden ‘volgens de wet verschuldigde levensonderhoud’.

De rechtbank gaat vervolgens na of in dit geval het overeengekomen bedrag hoger is dan hetgeen naar draagkracht en behoefte verschuldigd zou zijn. Dat blijkt het geval te zijn. Naar het oordeel van de rechtbank is daarom de afspraak ten aanzien van de € 6.000 niet ongeldig.

Voor de rest van het bedrag, te weten € 34.000 overweegt de rechtbank dat partijen verschillen van mening of dit bedrag bedoeld is als schadevergoeding voor aangedaan leed of ter aflossing van schulden. Wat daarvan zij, geen van beide gronden is in strijd met de openbare orde, de goede zeden of de wet en vastgesteld kan worden dat partijen zijn overeengekomen dat de man de vrouw dit bedrag zal betalen.

De slotsom is dat de man wordt veroordeeld om aan de vrouw het overeengekomen bedrag van € 40.000 te betalen.

Kanttekening: Dit is wel een heel creatieve uitspraak. Vraag blijft of de vrouw na drie maanden nog alimentatie kan vragen van de man. De rechtbank is daarover niet duidelijk. Dat is wel essentieel.
SW

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:5057

Zaaknummer: C/16/405873 / FL RK 15-2868

RECHTSPRAAK

Bewindvoerder (tevens kind van de erflater) verzoekt toestemming tot uitkering aan de kinderen van de rechthebbende, hun moeder, van de wettelijke erfdeelen uit de nalatenschap van hun vader. Hof verleent de toestemming, gelet op artikel 4:17 BW.

In hoger beroep is in geschil het verzoek van de bewindvoerder (tevens kind van de erflater) tot het verkrijgen van toestemming om de erfdeelen uit de nalatenschap van de vader uit te mogen keren aan de kinderen van de vader en de moeder. De rechtbank had het verzoek afgewezen op de grond dat de kindsdelen pas opeisbaar zijn als de moeder komt te overlijden, nu de wettelijke verdeling van toepassing is en de vader niet heeft bepaald dat die buiten toepassing blijft. In casu heeft de verzoeker echter de vorderingen niet opgeëist maar in zijn hoedanigheid van bewindvoerder van de moeder – dus namens de moeder die hij in en buiten rechte vertegenwoordigt – toestemming verzocht om aan de kinderen de erfdeelen uit de nalatenschap van de vader (bedoeld is: de vorderingen) uit te mogen keren op de voet van artikel 4:17 lid 1 BW. Het hof is van oordeel dat het verzoek op grond van het bepaalde in artikel 4:17 lid 1 BW toewijsbaar is. Daarbij is betrokken dat alle betrokkenen zich konden vinden in het verzoek.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-09-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2954

Zaaknummer: 200.196.651/01

Rechters: J.A. van Kampen, A.H.N. Stollenwerck en P.B. Kamminga

Wetsartikelen: 1:441 BW, 4:13 BW en 4:17 BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. De vader dient met vermogen bij te dragen in het tekort aan draagkracht van de ouders tezamen, gelet op de behoefte van de kinderen.

De moeder en de dochter hebben een verzoek ingediend tot vaststelling van (kinder)alimentatie. Ter zake de bepaling van de draagkracht van de vader stellen zij dat hij, naast zijn inkomen uit arbeid, ook over vermogen beschikt dat hij zou kunnen aanwenden om de kinderalimentatie van te voldoen. Zij stellen dat de vader uit de verkoop van de voormalige echtelijke woning € 100.000 heeft ontvangen en de moeder € 50.000. De vader heeft verweer gevoerd.

De rechtbank stelt voorop dat op grond van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad niet alleen dient te worden gekeken naar het inkomen dat een onderhoudsplichtige uit arbeid genereert, maar dat ook rekening dient te worden gehouden met een eventueel rendement dat de onderhoudsplichtige met belegging van zijn vermogen kan behalen. Bovendien kan in bijzondere omstandigheden van een alimentatieplichtige worden verlangd dat hij inteert op zijn aanwezige vermogen (HR 27 maart 1992, *NJ* 1992/395). Daarbij geldt dat een onderhoudsplichtige, gelet op diens dringende onderhoudsverplichting, de belangen van zijn kinderen in acht dient te nemen, indien hij keuzes maakt die zijn draagkracht negatief kunnen beïnvloeden (zie ook Hof Arnhem-Leeuwarden 28 juli 2015, *ECLI:NL:GHARL:2015:5790*).

Tussen partijen staat vast dat de vader € 100.000 uit de verkoop van de voormalige echtelijke woning heeft ontvangen en de moeder € 50.000. Gelet op voormelde jurisprudentie had de vader, anders dan hij kennelijk meent, inzage moeten verschaffen in wat hij met dit ontvangen bedrag heeft gedaan. De vader heeft dit echter in zijn geheel nagelaten en slechts gesteld dat hij dit bedrag heeft besteed. Hierdoor kan de rechtbank niet beoordelen of de vader nog de beschikking heeft over dit bedrag dan wel, indien dit bedrag is geconsumeerd, of dit is gebeurd met inachtneming van de belangen van zijn kinderen. Om die reden is de rechtbank van oordeel dat het bedrag dat de vader uit de verkoop van de echtelijke woning heeft ontvangen bij zijn draagkracht moet worden betrokken. Wel acht de rechtbank het redelijk om, aangezien de moeder zelf ook een bedrag uit deze verkoop heeft ontvangen, slechts rekening te houden

met het meerdere dat de vader heeft verkregen, te weten € 50.000. Naar het oordeel van de rechtbank dient de vader het bedrag van € 50.000 aan te wenden om het tekort aan gezamenlijke draagkracht van partijen om in de behoefte van de kinderen te voorzien op te vangen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:4708

Zaaknummer: C/16/414584 / FA RK 16-2833